

[Socialministeren.]

tuelt ender det dog med 7, altsaa lige Halvdelen af det tidligere Antal. Maa jeg i den Anledning advare det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen mod at supplere sin mangelfulde Viden om Socialreformen, fra Hr. Robert Mikkelsens Pjece. Den er fuld af Fejltagelser, for at bruge et blidt og stilfærdigt Udtryk. Jeg tænkte engang paa at imødegaa denne Pjece, men jeg gad ikke, thi det vilde ikke nytte noget, saa længe Kommunerne er ligeglade med, om deres Paastande er sandfærdige eller løgnagtige, blot de kun tjener det ene Formaal at rakke Socialreformen og undertegnede ned.

Det ærede Medlem Hr. Holstein paa- staar først, at Socialreformen kan misbruges af socialdemokratiske Kommunalbestyrelser med fuldkommen Respektløshed for Loven og for Statsmyndigheden. Jeg aner ikke, hvad han sigter til, hvilket han næppe heller selv gør, men i øvrigt er Udtalelsen jo saa outreret, hvad der ikke er noget nyt fra dette ærede Medlems Side, at den fritager for et nærmere Svar.

En anden Paastand fra det ærede Medlem Hr. Holstein: at Socialreformen betyder øgede Byrder for Landkommunernes Beboere til Fordel for Byerne, er af samme luftige Karakter og staar fortrinligt til Købstædernes Klager over nøjagtigt det modsatte. Det er den Slags agitatoriske Talemaader, som ikke alene i sig selv er værdiløse, men in casu tillige er meningsløse, fordi ingen Mors Sjæl i Øjeblikket kan kende den nye mellemkommunale Refusionsordnings Virkninger, som i hvert Fald ingenlunde kan opgøres saaledes, at Skellet kan drages mellem By og Land, men snarere saaledes, at Skellet, hvis man skal tale om et saadant, maa drages mellem de velhavende By- og Landkommuner paa den ene Side og de fattige ditto paa den anden.

Medens disse to ærede Ordførere altsaa befandt sig vel i de lettere Luftlag, søgte de to ærede Ordførere for Venstre og Det konservative Folkeparti i deres Kritik ned mod Jorden. Det ærede Medlem Hr. Brorsen kritiserer dog ikke selve Socialreformen, om hvilken han kun siger, at om vi kan blive staaende ved det, vi har gennemført, afhænger af, hvorledes Administrationen fører det ud i Livet.

„Hvis den bliver ført ud i Livet paa den rigtige, fornuftige Maade, er det i alt Fald mange Kommunalmands Mening, at saa vil Loven ogsaa kunne holde ud i Tiden“.

føjer han til paa Sp. 83. Nej, det, den ærede Ordfører Hr. Brorsen ønsker at fremhæve,

er det meget store Ansvar, Socialministeren som den øverste Administrator paa dette Omraade har. Jeg er fuldkommen enig med ham og kan da kun gratulere ham til, at vi har den Socialminister, vi har, thi jeg kender denne Mand nøje, og jeg ved, at han med et nogenlunde godt Overblik over dette Lovgivningsomraade forbinder en udpræget Ansvarsfølelse. Det ærede Medlem Hr. Brorsen synes imidlertid ikke at være helt klar over dette sidste, hvad der maaske ikke er noget at sige til, da han hverken kender Socialreformen eller min Administration af den mere indgaaende.

Men hvad jeg føler mig brøsthølden over, er, at Ordføreren for et saa stort Parti angriber mig i juridiske Fortolkningsspørgsmaal alene paa Grundlag af nogle Venstreblades tendentøse Angreb, og jeg maa i saa Henseende særlig advare den ærede Ordfører mod „Aalborg Amtstidende“, der er et endog ualmindelig perfidt Organ, i hvert Fald med Hensyn til de Sager, jeg har med at gøre, og det er vel netop dette Blad, den ærede Ordfører klynger sig til, naar han for at mistænkeliggøre min Administration eller i alt Fald for at kritisere den udtaler: „Vi har jo Paaskøjlsaffæren fra Aalborg i frisk Erindring.“ Hvor frisk eller hvor nøjagtig denne Erindring er, skal jeg ikke diskutere, selv om jeg kan se af det ærede Medlems Udtalelser, at han hverken kender Sagens Gang eller Socialministerens virkelige Begrundelse af Afgørelsen. Men hvad jeg føler mig lidt brøsthølden over, er, at et stort Partis Ordfører angriber en Minister for hans Administration uden blot saa meget som at høre den anden Part. Jeg skulde med største Fornøjelse have stillet samtlige Sagens Akter til den ærede Ordførers Disposition, da jeg intet som helst har at skjule, undskyldte eller forsvare. Hvis den ærede Ordfører havde søgt denne naturlige Adgang til at berige sin Viden paa et Omraade, hvor den paa ingen Maade kan siges at være tyngt af Indsigt, saa vilde han for øvrigt have gjort den for Venstres Misbrug af denne Afgørelse temmelig kedelige Erfaring eller Opdagelse, at min Resolution var strengere over for det socialdemokratiske Byraad i Aalborg end den embedsmæssige Indstilling til mig. For øvrigt er det aldeles ikke rigtigt, at jeg først traf Afgørelsen efter lang Betænkningstid; jeg lavede nemlig Indstillingen om samme Eftermiddag, den blev forelagt mig.

Den ærede Ordfører for Venstre ræsonnerer i øvrigt, hvad Sagens Realitet angaar, saaledes:

Naar Socialministeren har resol-